

λους. Όταν με καταλαβε ήρθε κοντά μου. Με κοιτάξε στα ματιά και πλησίασε το πρόσωπο του στο πρόσωπο μου. Τα γενία του μου γρατσούνισαν το μαγουλό και τα χείλη του δαγκώσαν τα δικά μου. Μισοξυπνήσα από το γρατσούνισμα που ενιώθα στο πρόσωπο και με τα χείλη υγρά από το φίλι του. Τετάρτη ικανοποίηση δεν έχω αισθανθεί ποτέ ξυπνήτη.

Μια γυναίκα, Ονειρο

12.

Περπατούσα με την Τζένη σε ένα δρόμο χωματινό, που στις ακριές υπήρχαν κυψέλες, πολλές κυψέλες. Αυτός ο δρόμος είχε τέλος. Τελειώνει σε μια μεγάλη, τεραστία κυψέλη, μπροστά.

Η Τζένη κρατούσε στα χέρια της τον κοκκινό στυλό πουχε και χθες στο σχολείο, και προχθες και πάντα. Τον ζήτησα, μα μόλις τον αγγίξα, χιλιάδες μελισσές χυθήκαν απ' αριστερά και δεξιά και μας κουκούλωσαν. Εγίνα ένα σώμα από δαυτές κι η Τζένη το ίδιο. Μόνο ο στυλός ξεχωριζε στα χέρια μου, κοκκινός. Εμένα δεν με τσιμπήσαν, μοναχά χαιρόνταν το σώμα μου, λες κι ήταν ανθος βελουδίνος και μυρωδάτος. Άκουσα την Τζένη να φωνάζει: Μη στο κοτσιλάκι. Το στυλό Μαιρη, δός μου το στυλό, δός μου το στυλό, το στυλό, το στυλό...

Τον πιασαμε κι οι δυο μαζί κι οι μελισσές φυγανε μπροστά στην μεγάλη κυψέλη, μπροστά.

Κι εγώ με την Τζένη με το στυλό μισο-μισο πιασμένο στα χέρια μας νιώθαμε ελξη, ακατανίκητη κατά κει. Και πλησίαζαμε, κοντά, πιο κοντά, πολύ κοντά. Κι είδαμε την πελώρια κυψέλη και τότες βγάλαμε φτερά και γίναμε και μεις μελισσές. Και μη-καμε μέσα κι είδαμε το στυλό -κοκκινό- να γέλαει, απεκτήσε πρόσωπο, και να χαραρίζει πάνω στην κερυθρά: ΜΕΛΙΣΣΟΚΡΑΤΟΣ - ΜΕΛΙΣΣΟΚΡΑΤΟΣ...

Και μεις μελισσές — μαζί με τις μελισσές. Φωνάζαμε το ίδιο κι ο στυλός χαραίζει, ώσπου έγινε κι αυτός μέλισσα, και γέμισ ο τοπος.

Ένα κορίτσι, Ονειρο

13.

Βρισκόμουν έξω από ένα σπίτι παλιό και ακατοίκητο. Κοιτούσα τη μαντρα και τα καγκελά που εισάντε γεμάτα χορταρία. Καποια στιγμή ανεβήκα στην μαντρα και κοιτάξα μέσα. Είδα

τους τοίχους μισογκρεμισμένους και τον κηπο γεματο ψηλα αγριοχορτα. Πηδήξα τα καγκελα και βρεθηκα μεσα στον κηπο. Όταν αρχισα να περπαταω ειδα πως το σπιτι ηταν παραθαλασσιο και ακομα πως μεσα στον κηπο του υπηρχαν κιονες ορθιοι και σπασμενοι και κιονες πεσμενοι στο χωμα, το μαρμαρο τους ηταν κατασπρο. Τότε προσεξα πως στη θαλασσα που ηταν διπλα στο σπιτι γινοντουσαν αγωνες κολυμβησης. Πηγα στην ακρη του κηπου και κοιτουσα. Όταν οι αγωνες τελειωσαν οι κολυμβητες βγηκαν απο το νερο και ηρθαν στον κηπο. Ηταν ολοι τους ομορφοι και με πολυ ωραια σωματα. Πηγα και αγγιξα το σωμα καποιου και τοτε αυτος εγινε αγαλμα, μετα αγγιξα αλλον κι αλλον, ολοι γινοντουσαν αγαλματα, ολοι στην ιδια σταση, ορθιοι με τα χερια στο πλαϊ.

Αρχισα να τριγυρνω αναμεσα σε κιονες και αγαλματα, οταν ενιωσα κατι να με αγγιζει στην πλατη. Γυρισα και ειδα εναν ταυρο μαυρο και μεγαλο να μ ακουμπαι με τα κερατα του. Δεν με πονουσε ουτε καν με πιεζε το αγγιγμα του, ομως εγω ηθελα να τον διωξω απο κει. Μετα απο αρκετη προσπαθεια καταφερα να γυρισω και να βρεθουμε προσωπο με προσωπο. Τότε τον αγγιξα κι εγινε κι αυτος ενα μαρμαρινο αγαλμα.

ονειρο κοριτσιου

14.

ΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ

Το αλογο που περιμενε στο δεντρο απο κατω ηταν νεαρο και αχρωμο, ψηλο αγγιζε τον αιθερα μ ενα τιναγμα του κεφαλιου του. Τα ματια του ηταν η θαλασσομανα π αγκαλιαζει τον Ολυμπο στα σθηθια της, κλεισμενα σε δυο μυγδαλα κι η αχνα του οπως ζεσταινε το λαιμο μου ηταν ιδια μυρωδια φρεσκοκοιμενου γιαισειμου που σμιγει με νερο. Τιναζοταν με δυναμη κι εκλειναν οι λευκοδεμενοι γλουτοι του τον εραστη του Ομορφου Κορμιου. Τα σωματα μας μιλουσαν σχηματικα στη σιωπη της Πανσεληνου. Ο λογος μας εφτανε στην κορφη της πανδαισιας. Ολυμπιος, θεϊκος ο Διас μορφωθηκε αλογο. Το σθηθος του προβαλλε πανω απ το εριφιο μου κι ενιωθα τον ερωτενιο χορευτη μου. Αλλαξε μορφη καθως κυλησε στο χωμα. Αρχισε να ρειι κοκκινο προς εμενα. Σπαρταρουσε. Αφησε τα ματια του να γλιστρησουν στους μηρους μου. Ανεβηκαν στο στερνο μου κι αφεθηκαν στη θηλυκη κοιλαδα μου. Ανοιξαν χυθηκαν γυρω μου. Γιναμε πλασμα νερου. Χαραξε το φως.